

„Hej, Luci, počkaj!“ zvolal a tri kroky predou mnou zastal. Venoval mi široký úsmev, príliš široký úsmev, a až neskoro som zbadala, že spoza chrbta vytiahol hnedo-oranžovú sklenenú fľaštičku. S tichým *plop* otvoril flakón a hned' nás zahalil oranžový oblak. Vo vzduchu sa ligotali iskry a oslepili ma. Zrazu sa okolo nás vznášala vôňa anízu a citrónu.

„Čo povieš na *Závan premeny* z oddelenia *Klamlivých vôní*?“ opýtal sa Mats so smiechom, zatiaľ čo ja som cítila na celkom tele mravčenie a šteklenie.

A nielen to: mala som pocit, akoby sa celé moje telo premenilo na plastelínovú guľu, ktorú niekto rukou spracovával. Ako keby som sa najprv prepadla do svojho vnútra, potom sa mi zdalo, akoby ma niekto za ruky a nohy natiahol do dĺžky. Moje ruky, nohy, dokonca tvár, všetko sa premenilo na huspeninu, až som videla iba hviezdičky. Napokon sa oranžové kúdoly vône okolo nás stratili.

Od údivu mi padla sánka, lebo predou mnou už nestál Mats. Namiesto neho si ma premeriaval jeho veľký brat Leon, vystrúhal smiešnu grimasu a potom sa pri pohľade na mňa išiel popukať od smiechu.

Vylakane som sa obrátila k skleneným tabuliam skleníka a skúmala som v nich svoj odraz. Pôsobila som akosi vyššie než zvyčajne. Nohy mi vytrčali z ťažkých

pracovných topánok a plantali sa mi okolo nich montérky, ktoré ku mne tiež nepatrili. Prešla som si prstami po hlave a objavila som to, čoho som sa obávala: zamastenú šiltovku na riedkych sivých vlnách. Zvyčajne však boli moje vlasy svetlohnedé a hladké, *hladké ako hodváb!* Aj moje ruky mi zrazu pripadali iné – akési obrovské. Boli to mužské ruky! *Staré mužské ruky!* Oblial ma horúci pot, lebo mi došlo, na koho ma Mats zmenil.

Vyzerala som ako *Willem!*

„Čo to má byť?“ Môj hlas znel príliš hlboko a rovnako mrzuto ako hlas starého záhradníka. Nahnevaná som si strhla z hlavy šiltovku a hodila ju do Matsa, ktorý sa nemohol prestať smiať a navyše vyzeral ako hlúpy Leon.

„No tak! Toto je tá najzábavnejšia vôňa zo všetkých. S Bennom sme ju včera našli vo voňavej lekárni.“ Mats zapchal zátkou oranžový flakón a vložil si ho späť do vrecka nohavíc. „Vďaka nemu sa človek premení na tú osobu, na ktorú práve myslí. Nie je to sranda?“ Mats sa uškrnul a mne odľahlo, keď som sa znova postupne menila na seba. „Nehľad' na mňa tak prísne!“

Prekrížila som si ruky. „Vôbec nehľadím prísne!“

„Ale áno!“ Mats sa ku mne priblížil a štuchol ma do ramena. „Nemohol som predsa vedieť, že práve myslíš na Willema. Bol by som sa stavil, že skôr myslíš na chlapca od susedov.“